

Patricks mond viel wagenwijd open toen hij een scan van een oude partituur zag verschijnen, die achterliggend al geopend stond. Een oud manuscript in een handschrift dat hij onmiddellijk herkende. Negen jaar geleden was hij nog naar Nantes gereisd om een daar ontdekt manuscript te bestuderen, en dit was ontgensprekelijk van dezelfde signatuur.

Patricks ogen vlogen van Julian naar de computer en terug, alsof hij op dubbele snelheid naar een tennismatch keek.

‘Julian,’ stamelde hij, ‘mijn God, besef je wat je hier allemaal hebt?’

‘Zelf heb ik niets, maar Lord Percy Ashdown heeft een origineel, nooit eerder ontdekt, volledig afgewerkt vioolconcerto van Mozart in zijn bezit. Jij hebt nu de eerste beweging doorgelezen en een scan van één pagina van het originele manuscript gezien. Maar het zou wel dege-lijk om drie volledig afgewerkte delen gaan. Een volwaardig concerto!’

‘Maar Julian, dat is prijsloos, dat is zo groots, dat is verdorie het graf van Toet Anch Amon van de muziek! Hoe?... Wanneer?... Hoe is dit bij jou terechtgekomen?... Dit kan toch niet echt zijn! Ben je zeker dat het echt is? Waar is het origineel? Is het hier? Mag ik het zien?’

‘Rustig, ouwe jongen, je krijgt nog een hartaanval,’ suste Julian geamuseerd. ‘Ja, het is echt, en nee, het origineel is niet hier. Trouwens, waarom lijkt je zo verwonderd dat het bij mij is terechtgekomen? Ik ben toevallig wel een bekende topmusicus, hoor! Zo eigenaardig is het dus niet dat Ashdown mij om advies vroeg, nietwaar?’

‘Percy Ashdown,’ fluisterde Patrick geschokt, ‘Lord Percy Ashdown, het is niet mogelijk!’

Julian lachte nu kamerbreed. ‘Juist, mijn vriend, Lord Percy Ashdown, op dit ogenblik Her Majesty’s Marshal of the Diplomatic Corps, de grote baas van de Britse Diplomatie, maar in onze tijd aan de Academy Brits ambassadeur in Wenen.’

Emily! Patrick schreeuwde het innerlijk uit. Zijn gemoed schoot vol.

Julian ging onstuitbaar door, maar het was alsof hij ondertussen ook meeluisterde in Patricks hoofd.

‘Topdiplomaat en melomaan, verwoed verzamelaar van muzikale memorabilia, trotse bezitter van een van ’s werelds meest uitgebrei-

de privépartiturenbibliotheken. De oude rakker die als een puber viel voor de charme en schoonheid van bloedmooie Emily Robinson, haar stalkte als een kwijlende schoothond en haar uiteindelijk in zijn limousine meenam als ware hij Richard Gere in *Pretty Woman*.’ Julian was niet meer te stoppen. ‘Lord Percy Ashdown, die de jeugd en de beloftevolle carrière van het mooiste en – zonder arrogant te willen zijn – na mezelf ook het grootste talent van de Academy uit Londen ontvoerde. Een prachtige, ontluikende bloem in haar volle groei en bloei door een ouwe rukker weggeplukt en verplant in zijn Weense tuin. Wat een verspilling! Mijn God, hoe zou het geweest zijn had ze die snoeper gewoon wandelen gestuurd?’

Patrick wist niet waar kijken. Hij was ervan overtuigd dat Julian hem en zichzelf iets wijsmaakte. Diep in zijn binnenste was Julian Lord Percy misschien zelfs dankbaar. Emily’s razendsnelle evolutie en groeiende faam waren de enige dingen die Julian in die tijd tot meer werklust hadden kunnen bewegen, zeker toen haar voorsprong onoverbrugbaar dreigde te worden.

Patrick schudde zijn hoofd. *Verdorie toch, hoe was het mogelijk? Wat overviel hem nu na al die tijd?* Hij duizelde. Een regelrechte verrassingsaanval vanuit een ver verleden. Hij had Emily zolang weggestopt, de herinnering aan haar opgesloten in de diepste kelders van zijn geheugen. Emily Robinson, eenieders muze, zo onbereikbaar, zo ongenaakbaar. Zou er iemand aan de Academy zijn geweest die niet verliefd op haar was? Langs de andere kant: zou er iemand geweest zijn die haar ook maar een beetje kende? Vrienden leek ze niet te hebben. Ze liet het ook niet toe, ze zweefde solo door de Academy, in veel ogen arrogant en neerbuigend als een feeks, een mystieke en mythische fee voor vele anderen.

Iedereen aan de Academy wist dat Emily door de ambassadeur het hof werd gemaakt. Ze had de boot behoorlijk lang afgehouden. De consternatie was algemeen toen ze uiteindelijk toch voor Lord Percy koos. Voor Patrick echter waren er voldoende redenen voor haar keuze geweest. Hij herinnerde zich nog precies hoe hij er toen over dacht, tot het moment dat hij getuige was geweest van wat hij liever nooit had gezien. Hij had er met medestudenten eindeloos over gepa-

laverd. Misschien hield Emily echt wel van de ambassadeur? Of misschien dacht ze dat haar carrière in Wenen een hogere en snellere vlucht kon nemen? Haar talent in een stad als Wenen te kunnen ontplooiën, in combinatie met Lord Percy's connecties, was waarschijnlijk een bijzonder aantrekkelijk vooruitzicht. Welke muzikant droomt trouwens niet van de kunstzinnige Oostenrijkse hoofdstad? Of misschien was de materiële factor doorslaggevend? Zelf was ze niet van rijke afkomst, en een muzikale carrière was nooit een zekerheid, hoe goed ze ook was. Misschien was het de gedachte zich voor de rest van haar leven geen zorgen meer te hoeven maken? Of was ze een van die vrouwen met een grote kinderwens? Bemind door een steenrijke en alom gerespecteerde man comfortabel in Wenen kunnen leven, een gezin stichten. Was dat haar droomscenario? Huishoudhulp zou er genoeg zijn, het kon voor haar de ideale weg zijn om gezin en carrière te combineren. Dat gezin was er trouwens bijzonder snel gekomen. Wenen had Emily bevrucht van bij de eerste aanblik.

En toen sloeg de bom in. Ongeveer een jaar na het huwelijk kwam het tragische nieuws. Hij zag de kop in de Times nog zo voor zich: *Echtgenote ambassadeur Oostenrijk mist bocht in de bergen. Lord Ashdown blijft achter met twee maanden oude dochtertje Amelia.*

'Mijn God Julian, ik ben echt sprakeloos,' stamelde Patrick, vechtend tegen duizend emoties tegelijk.

'Dat merk ik, mijn vriend, neem je tijd om weer bij je positieven te komen. Daarna kan je beslissen of je ingaat op de uitnodiging om vanavond in London bij Lord Ashdown langs te gaan. Hij beweert dat hij een voorstel heeft dat we niet zullen kunnen of willen weigeren. Misschien toch een kopje thee, nu?'

Patrick knikte en plofte zich neer in de zetel. Zijn hoofd duizelde. Terwijl Julian om de thee ging, probeerde hij zijn gedachten te ordenen. Hij ademde traag en diep, slaakte een lange zucht om zijn kalmte terug te vinden. Dat zou nodig zijn om Stephanie op een goede manier duidelijk te maken dat ze hem voor middernacht niet terug thuis moest verwachten.